

NOIDAN KÄSIKIRJA

Vampyyreita, aaveita ja outoja voimia

TAMMI

VAMPYYRIT

Kirjoittanut:

Lynn Myring

Kuvittaneet:

Derrick Bown

Oliver Frey

Terry Gabbey

Elaine Lee

Seonaid Mackenzie

Rob McCaig

Jenny Thorne

Ken Scott

Pat Thornton

Englanninkielinen alkuteos

Supernatural World

Suomentanut Pirjo Helasti

Copyright © 1979

Usborne Publishing Ltd

Uusi suomenkielinen laitos

© Kustannusosakeyhtiö Tammi 2018

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-0282-2

VAMPHYIRIT IHMISSUSIA JA PAHOLAISIA

Aluksi

Kaikkiällä maailmassa on kerrottu tarinoita hirveistä, verta imeivistä vampyyreista sekä hirmutekoja tekevästä ihmissusista ja muista ihmispedoista. Näitä pahoja olentoja on pelätty vuosisatojen ajan. Niiden tuhoamiseksi ja ihmisten suojelemiseksi on jopa keksitty monia keinoja.

Tässä osassa kerrotut tarinat ovat lähtöisin ihmisiltä, jotka ovat vakavissaan uskoneet vampyyreitten tai ihmissusien hyökänneen kimppuunsa. Kertomuksista selviää miltä näiden olioiden on arveltu näyttävän ja miten niiden on uskottu toimivan. Lisäksi pohdimme, miksi nämä uskomattomat uskomukset ehkä ovat syntyneet.

Sisällys

Mikä vampyyri on?	4	Eurooppalaisia ihmissusia	34
Mitä vampyyrit tekevät?	6	Ranskalainen susipoika	36
Vampyyrimuunnelmia	8	Amerikkalaisia ihmissusia	40
Miten vampyyreilta suojaudutaan?	10	Navahojen susimiehet	42
Vampyyrin hautaaminen	12	Ihmissuden sukulaisia	44
Rutto ja vampyyrit	14	Villit ihmispedot	46
Arnold Paolen tarina	16	Mitä paholaiset ovat?	48
Aavevampyyrit	20	Keskiaikaisia paholaisia	50
Itäisiä vampyyreita	24	Paholaisaaveet ja jumalat	52
Miksi vampyyreihin uskotaan?	26	Historian ”vampyyreita”	54
Vampyyrit kirjallisuudessa	28	Yliluonnollista elokuvissa	56
Mikä on ihmissusi?	30	Opas yliluonnolliseen	60
Miten ihmissudeksi tullaan?	32	Testaa tietosi	64

Mikä vampyyri on?

Vampyyreista ja muista verta imevistä olioista on kerrottu kaikkialla maailmassa. Näiden tarinoiden mukaan vampyyrit olivat eläviä ruumiita, jotka palasivat kuolleista kummittelemaan ihmisille.

Vampyyreiden uskottiin nousevan haudastaan auringon laskiessa lähtekseen etsimään uhreja ja imeäkseen näiden veren. Uhrin olivat usein vampyyrin elinaikanaan tuntemia ihmisiä. Vampyyreiden uskottiin tarvitsevan ihmisverta pysyäkseen hengissä.

Menneinä aikoina haudoista on kaivettu tuhansia ruumiita etsittäessä merkkejä näistä pahoista olennoista.

Kuolemattomat

Vampyyreiden uskottiin usein olevan julmia rikollisia tai odottamatta kuolleita ihmisiä. Itsemurhan tehneestä ja vampyyrin uhrista uskottiin myös tulevan vampyyri.

Tällaisia ihmisiä ei aina haudattu yleisen tavan mukaan, ja uskottiin ettei henki siksi voinut mennä taivaaseen tai helvettiin vaan jäi ruumiiseen. Näin ollen vampyyreita sanottiin kuolemattomiksi.

Karkeimmat vampyyritarinat ovat Itä-Europasta – missä muun muassa puolalaisien vampyyreiden sanottiin kelluvan arkussaan veressä. Niiden venäläisten sukulaisten uskottiin imevän veren uhrin sydäimestä. Yleensä vampyyrit kävivät kuitenkin mieluiten kiinni uhrin niskaan ja puhkaisivat ihon viiltävän terävillä hampaillaan saadakseen veren virtaamaan.

Veri säilytti vampyyrin ruumiin niin ettei se mädäntynyt haudassa tavallisten ruumiiden tapaan. Jos vampyyrin arkku kaivettiin maasta, ruumis näytti nukkuvalta, ei kuolleelta.

Vampyyrit toimivat yöllä, pimeyden turvin, ja hiipivät usein makuuhuoneeseen pahaan aavistamattoman uhrin nukkuessa. Jos uhrin veri ei vuotanut hyökkäyksessä kuiviin, vampyyri palasi seuraavana iltana.

Mitä vampyyrit tekevät?

Kiina ja Unkari sijaitsevat kaukana toisistaan, mutta silti niissä molemmissa on uskottu vampyyreihin.

Vampyyreiden on uskottu osaavan lentää tai muuttaa muotoaan. Melkein kaikkia niitä syytettiin eläinten ja ihmisten kimppuun hyökkäämisestä ja uhrien veren imemisestä.

Joillakin paikoin vampyyrit olivat ruumiittomia aaveita. Toisaalla väiteltiin siitä, mikä vampyyrin ruumis oikeastaan oli: oliko se paha henki vai vampyyriksi muuttuneen ihmisen rauhaton sielu.

▲ Euroopan mustalaiset uskoivat vampyyrin jättävän luunsa noustessaan haudasta. Se saalisti yöllä, herätti nukkuvat, rikkoi tavaroita ja metelöi. Se vahingoitti myös karjaa ajamalla sitä läkähdyksiin niittyjen poikki.

Haudan takaa

Kaikkien vampyyreiden ei tarvinnut kaivautua haudastaan päästäkseen uhriensa kimppuun. Luonnonlait eivät sitoneet niitä kaikkia. Niiden sanottiin pakenevan haudoistaan utuisina hahmoina. Tässä muodossa ne pystyvät haihtumaan arkun ja mullan läpi muuttuakseen taas aineellisiksi maan pinnalla.

Ne eivät jättäneet jälkiä maahan ja ainoa merkki vampyyrin lepopaikasta olikin reikä, josta usvaruomis kohosi. Lukitut ovetkaan eivät olleet niille ongelma. Ellei talon asukas ollut huomannut hieroa ovenpieliin valkosipulia, vampyyri otti usvahahmon ja livahti sisään oven alta.

▲ Miltei kaikki tarinat kertovat vampyyreiden juovan elävien verta. Joidenkin uskottiin hyökkäävän myös vasta kuolleiden ruumiiden kimppuun. Joskus vampyyri nimittäin söi myös kuolleen ihmisen lihan. Niitä syytettiin myös tautien levittämisestä.

▲ Joidenkin vampyyreiden arveltiin olevan näkymättömiä ja hyvin pahansuopia, rikkovan kaiken, minkä saivat käsiinsä ja sylkevän verta kaikkialle. Nämä vampyyrit hakkasivat uhriensa mustelmille ja paiskoivat heitä ympäriinsä päästäkseen käsiksi vereen.

Vampyyri- muunnelmia

Vampyyriusko piti Eurooppaa pelon vallassa vuosisatojen ajan. Muinaiset kreikkalaiset pelkäsivät ihmisen kaltaisia paholaisia, jotka imivät ihmisverta. Norjalaiset uskoivat kuolleiden elävän haudoissaan pahoiksi ja väkivaltaisiksi muuttuneina. Vampyyrit unohdettiin

Englannissa 1300-luvulla, mutta muuta Eurooppaa ne piinasivat paljon kauemmin. Bulgariassa koettiin todellinen vampyyrikuume vielä 1863. Se hellitti vasta kun muuan noita löysi ja tuhosi pahan hengen.

Yön hirviötä

▲ Venäläinen vampyyri (vasemmal-
la), puri haudassa ollessaan omia
käsiään ja jalkojaan, mutta keskiyöllä
se pakeni hyökätäkseen karjan kimp-
puun, etsiäkseen verta ja soittaakseen
kirkonkelloja.

Bulgarialaisella vampyyrillä oli

kaksi hahmoa. Ensimmäisten 40
päivän ajan se opiskeli pahuutta ja sen
läpikuultava ruumis kipinöi pimeäs-
sä. Tämän jälkeen vampyyri nousi
haudastaan ihmishahmossaan, mutta
nyt sillä oli vain yksi sierain ja pitkä,
terävä kieli.

◀ Transilvaniassa, nykyisen Romanian keskiosassa, oli muro-nyksi kutsuttu vampyyri. Se pystyi muuttumaan ihmisestä kissaksi, koiraksi, sammakoksi tai miksi tahansa vertaimeväksi hyönteiseksi. Tällaisessa valepuvussa muronyn oli hyvin helppo hyökätä uhriensa kimppuun, koska nämä eivät osanneet pelätä eläimiä. Kun haudasta löydettiin ihmishahmoinen murony, se voitiin tunnistaa pitkistä terävistä kynsistä ja vertatihkuvista silmistä, korvista, nenästä ja suusta.

Keski-Euroopassa uskottiin että sielu voi irrota ruumiista ja siirtyä ilman pahoja seurauksia eläimeen jopa ennen kuolemaakin. Jotkut uskoivat että oli vaarallista mennä nukkumaan janoisena koska sielu saattoi silloin lähteä etsimään juotavaa. Se otti usein hiiren tai lentävän hyönteisen muodon.

▲ Nämä kolme hahmoa ovat saksalaisia vampyyreja. Vasemmalla on "neuntoter", jota syytettiin ruton levittämisestä, koska sillä oli inhottava, haiseva ja haavainen ruumis. Keskellä "dracul", paholaisen henkiin herättämä vampyyrihahmo.

Oikealla on "nachzehrer", jolla oli varsin kummallisia tapoja. Se istui haudallaan toisen käden peukalo tiukasti toisessa nyrkissä, sen vasen silmä oli aina auki ja se murahteli äänekkäästi syödessään viittaansa.

Miten vampyyreilta suojaudutaan?

Vampyyreita pelkäävillä ihmisillä oli paljon suojautumiskeinoja. Kuolemattomia karkottavia rohtoja ja taikakaluja oli myytävänäkin, mutta villiruusun, valkosipulin, tulen ja ristin sanottiin antavan parhaan suojan.

Vaikka vampyyreita oli mahdollista tappaa, paljon tärkeämpää oh yrittää estää epäiltyä ruumista muuttumasta vampyyriksi ja nousemasta haudastaan. Vampyyrin purema muutti uhrinsa kuoleman jälkeen uudeksi vampyyriksi. Ne hypnotisoivat ihmisen verta juodessaan, joten uhri ei muistanut tapahtunutta ja vampyyri saattoi palata monta kertaa ilman että sitä huomattiin tai pelättiin.

Vampyyrin pureman uhrin eivät olleet ainoita ruumiita, joiden sanottiin muuttuvan kuolemattomiksi. Kaikkien väkivaltaisesti tai salaperäisesti kuolleiden sekä elinaikanaan hyvin pahojen ihmisten arveltiin voivan muuttua verenimijöiksi. Kaikkien ulkonäöltään tai käytökseltään epätavallisten ihmisten luultiin muuttuvan vampyyreiksi. Kreikassa, missä siniset silmät ja punainen tukka ovat harvinaisia, näiden ominaisuuksien sanottiin olevan merkkeinä kuolemattomuudesta. Tällaisista epäillyistä pidettiin kuoleman jälkeen tarkka huoli, ruumiita valvottiin aina eikä niitä koskaan jätetty pimeään.

Arkun vartiointi

Alla on kuva järjestelyistä kuolemantapauksen jälkeisenä yönä. Tässä kuvatuslaisiin vampyyreiden vastaisiin toimiin turvauduttiin Euroopassa 1400- ja 1500-luvuilla.

Aikoinaan auringon ja kuun valon uskottiin olevan elämänlähteitä jotka saattoivat saada eloa ruumiisiinkin. Ehkä tästä vanhasta uskomuksesta johtuu, että vielä nykyisinkin verhot vedetään ikkunoiden eteen jonkun kuoltua.

Koska kuolemattomat liikkuivat öisin, ne pelkäsivät tulta ja valoja. Talon ulkopuolelle sytytettiin soihtuja ja sisällä olevia ihmisiä suojasivat lukuisat kynttilät sekä loimuava takkatuli.

Vampyyrit vihasivat valkosipulia, ja jokaista joka ei siitä pitänyt epäiltiin. Vampyyreiden pelottelemiseksi valkosipulia ripustettiin huoneisiin, sillä hierottiin ovien ja ikkunoiden pientä ja jopa karjaakin.

Eläimet olivat hautaamattomille ruumiille suuri vaara. Jos eläin hypäsi arkun yli, sen sisällä oleva ruumis muuttui varmasti vertaimeväksi kuolemattomaksi. Eläinkin saattoi muuttua kuoltuaan vampyyriksi.

Peilien uskottiin kuvastavan sielun ja siksi ne otettiin alas tai käännettiin seinään päin kuolleen lähellä. Tämä tehtiin, jotta sielu ei olisi siirtynyt peiliin ja palannut myöhemmin herättämään ruumista.

Vampyyrin hautaaminen

Eräät nykyisetkin hautaamistavat ovat ehkä saaneet alkunsa keinoina pitää kuolemattomat haudoissaan.

Kukkia pantiin alunperin arkuun tai sen päälle, koska niiden uskottiin sitovan hengen ja estävän sitä palaamasta elävien joukkoon. Kun oltiin tekemisissä vampyyrin kanssa, suosittiin villiruusuja.

Haudat kaivettiin syviksi, jotta maa olisi estänyt ruumista pääsemästä sieltä pois. Hautojen paikat merkittiin, koska uskottiin että haudan yli käveleminen muutti ruumiin vampyyriksi.

▲ Vampyyreiden haudoille asetettiin raskaita kiviä estämään niitä karkaamasta. Kun yhden kivenjärkäleen sijasta käytettiin kiviröykkiötä, kulkijat lisäsivät siihen kiven tai pari elleivät halunneet vampyyrin vaani-
van itseään kotimatalla.

▲ Itsemurhan tehneiden ihmisten uskottiin muuttuvan vampyyreiksi. Heidät lyötiin kiinni arkuunsa puukiilalla ja haudattiin tienristeykseen. Uskottiin ettei vampyyri siten löydä tietä kotiinsa hyökätäkseen sukulaistensa ja ystäviensä kimppuun.

▲ Hautoista on löydetty kuvan osoittamalla tavalla arkuun naulittua luurankoja; joiltakin katkaistiin sääriluut, jotta ruumis ei olisi pystynyt kävelemään. Joskus ruumis värjättiin veren värisellä savella, koska toivottiin että se korvaisi vampyyrille oikean veren.

Haudan luona

Ihmiset, jotka epäilivät olevansa vampyyrin vaanimia, etsivät verenhimoista petoa hautausmaalta.

Kun se löydettiin, vampyyrin tappamiseksi oli monta keinoa. Ne vaihtelivat paikasta toiseen, mutta tavallinen keino oli lyödä kiila vampyyrin sydämeen yhdellä iskulla. Joskus kiilan sijasta käytettiin nauvoja, joita lyötiin myös päähän. Melko varmoina varokeinoina pidettiin myös sydämen repimistä vampyyrin rinnasta ja sen keittämistä öljyssä tai vampyyrin pään katkaisemista haudankaivajan lapiolla.

Alla olevassa kuvassa näkyy eräitä varokeinoja, joihin ryhtyttiin kun vampyyri löydettiin

tai jonkun epäiltiin muuttuvan sellaiseksi. Ruumis seivästettiin arkkuun kasvot alaspäin, jolloin se ei voinut kiivetä pois. Kainaloihin pantiin pajupuuristit ja haetaan pirskotettiin pyhää vettä paholaisien torjumiseksi, sillä niiden uskottiin herättävän jotkut ruumiit henkiin. Suu täytettiin valkosipulilla jotta se ei olisi voinut purra ketään.

Haudalle ja hautausmaalle ripoteltiin pieniä siemeniä, koska vampyyreiden sanottiin laskevan ne kaikki. Siihen meni niin paljon aikaa että aamu koittaisi ja vampyyrin olisi palattava hautaansa ennen kuin se ehtisi etsimään uhreja.

Rutto ja vampyyrit

Euroopassa keskiajalla riehunut rutto tappoi tuhansia ihmisiä. Se levisi nopeasti ja niin hirvittävin seurauksin, että tavallinen elämänmeno keskeytyi. Talot rapistuivat, maanviljely jäi hunningolle ja ne, joilla oli varaa, pakenivat taudin saastuttamilta alueilta. Ruttoa ei osattu hoitaa.

Vampyyritarinat yleistyivät ruttoepidemioiden aikana ja vampyyreja syytettiin tämän hirveän taudin levittäjiksi.

Tartunnanvaaran vuoksi ruton uhrin piti haudata nopeasti. Haudankaivaja kokosi ruumiit ja pudotti ne kuoppiin kylän ulkopuolelle. Taudin saastuttamien talojen oviin merkittiin risti.

Ruton uskottiin leijuvan ilmassa sumun tavoin. Sitä yritettiin karkottaa huudoin, musiikilla ja kelloja soittamalla. Kuolleille soivien kirkonkellojen uskottiin myös karkottavan vampyyreja.

Vampyyreja peloteltiin pois myös polttamalla suuria kokkoja. Eläimet ajettiin savun ja hiilloksen läpi ja tuhka siroteltiin pelloille suojaamaan niitä pahoilta, ruttoa levittävilä vampyyreilta.

Taudin uskottiin olevan Jumalan rangaistus ihmisten synneistä. Kirkko yritti vastustaa ruttoa erityisillä jumalanpalveluksilla ja rukouksilla. Kulkueet kiersivät kylää pyhää vettä pirskotaen, ristejä ja pyhimysten kuvia kantaen. Niiden uskottiin karkottavan vampyyrit ja muut pahat henget.

Nälkiintyneet eläimet söivät hautoihin heitettyjä ihmisiä. Vampyyrit saivat syyn verisistä ruumiiden jäännöksistä. Eräs ruton muoto aiheutti syvän unen, jota joskus luultiin kuolemaksi, ja ihmisiä haudattiin siten elävältä. Nämä olivat ”mädäntymättömiä” ruumiita, jotka yrittivät paeta haudastaan.

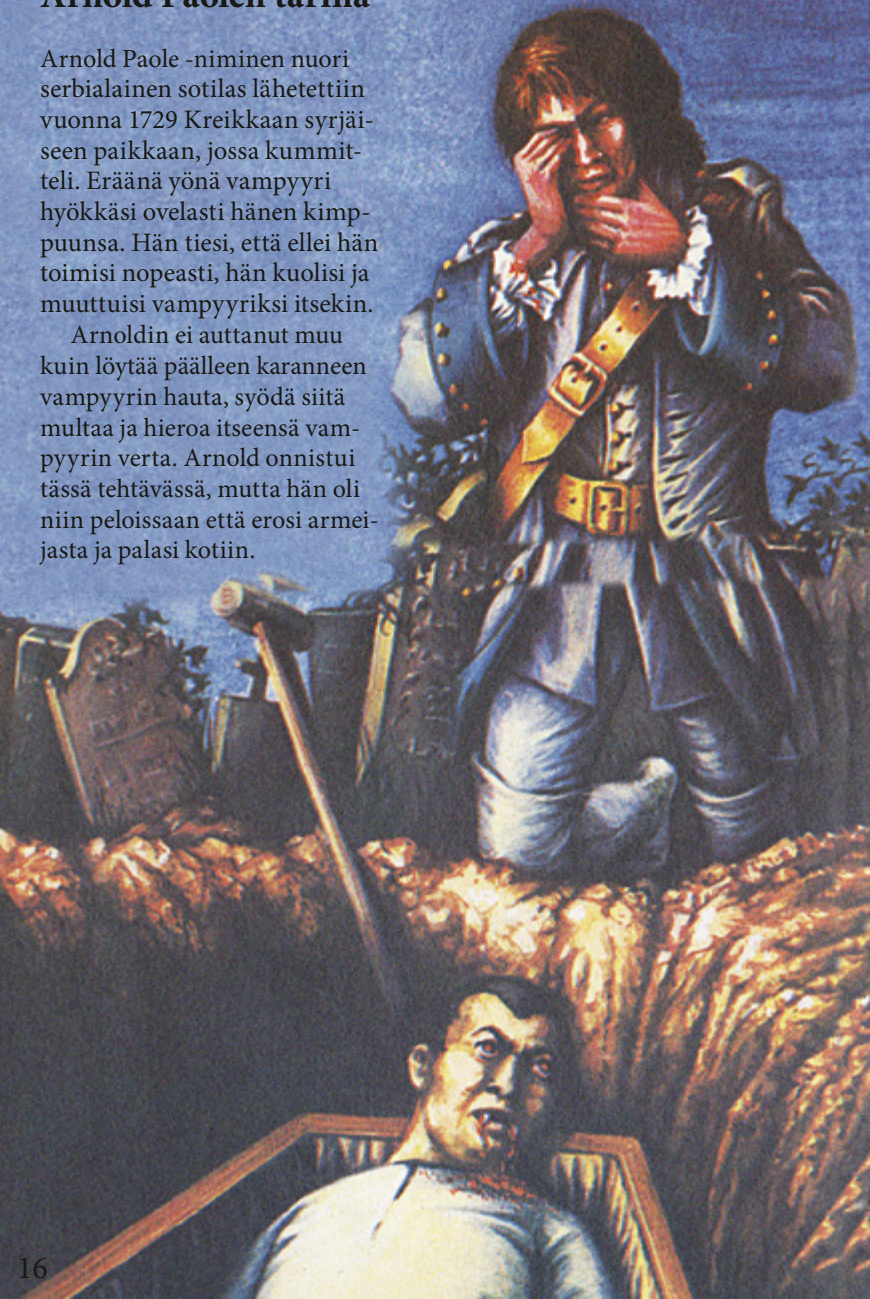
Mätänevien ruumiiden haju yritettiin peittää polttamalla makeantuoksuisia yrttejä. Savun sanottiin ajavan vampyyrit pois ja tuhoavan ruton ilmasta.

Ihmiset uskoivat vampyyrien levittävän ruttoa ja saavan aikaan uusia vampyyreita aina hyökätessään. Näin ollen ainoa keino ruton ja vampyyreiden torjumiseksi oli löytää ja tuhota vampyyreiden ruumiit. Ruton saastuttamilla alueilla ruumiita poltettiin ja seivästettiin ja niiltä katkaistiin pää.

Arnold Paolen tarina

Arnold Paole -niminen nuori serbialainen sotilas lähetettiin vuonna 1729 Kreikkaan syrjäiseen paikkaan, jossa kummiteli. Eräänä yönä vampyyri hyökkäsi ovelasti hänen kimpuunsa. Hän tiesi, että ellei hän toimisi nopeasti, hän kuolisi ja muuttuisi vampyyriksi itsekin.

Arnoldin ei auttanut muu kuin löytää päälleen karanneen vampyyrin hauta, syödä siitä multaa ja hieroa itseensä vampyyrin verta. Arnold onnistui tässä tehtävässä, mutta hän oli niin peloissaan että erosi armeijasta ja palasi kotiin.

1. Arnold asettui asumaan pienelle maatilalleen, ja hänen asiansa näyttivät olevan hyvin. Sadonkorjuun aikaan hän kuitenkin putosi heinäkärryiltä ja kuoli pian sen jälkeen. Hänet haudattiin hautausmaalle, mutta hän ei levännyt rauhassa.

2. Kuukauden ajan Arnold nähtiin öisin kylällä. Ne jotka hänet näkivät sairastuivat, ja neljä heistä kuoli muutaman päivän kuluessa. Pelko levisi ja kyläläiset päättivät kaivaa Arnoldin ruumiin haudasta, jotta nähtäisiin oliko hän vampyyri.

3. Kolkko tehtävä suoritettiin eräänä harmaana talviaamuna noin kymmenen viikon kuluttua Arnoldin hautajaisista. Haudankaivaja kaivoi arkun maasta pääkaupungin virkamiesten, lääkäreiden ja paikkakunnan arvohenkilöiden seurattuna toimitusta.

4. Kun arkku avattiin, nähtiin että Arnold oli todella muuttunut vampyyriksi. Hän oli siirtynyt arkun laitaan, hiukset ja kynnet olivat kasvaneet ja suu oli tuoreesta verestä punainen. Hän näytti elävältä.

5. Arnoldin ruumis oli käsiteltävä perinteiseen tapaan, jotta hän ei enää olisi vampyyri ja sielu saisi levätä rauhassa. Kyläläiset ripottelivat valkosipulia Arnoldin ruumiille ja rukoilivat hänen sielunsa puolesta.

Orapihlajapuinen kiila iskettiin hänen sydämeensä yhdellä lyönnillä. Haavasta pulppusi helakan punaista verta aivan kuin Arnold olisi vielä elänyt. Ruumis vavahteli tuskasta ja huusi kammottavasti.

6. Arnoldin yöllisten hyökkäysten neljä uhria kaivettiin myös haudataan siltä varalta, että nekin olisivat muuttuneet vampyyreiksi. Tarina ei kerro missä kunnossa nämä ruumiit olivat. Vaikuttaa kuitenkin siltä että

ne olivat vampyyreita, koska ne käsiteltiin samoin kuin Arnold aiemmin: seivästettiin ja pää katkaistiin lapiolla.

Lopulta kaikki vampyyrit heitettiin kokkoon, palamaan sen ahnaassa tulessa.

7. Tulen arveltiin olevan tehokain keino vampyyreita vastaan. Kytevästä tuhkasta on mahdotonta herätä henkiin. Kun vampyyrilta oli riistetty maallinen maja, sielun oli pakko mennä henkimaailmaan.

Vaikka kaikki vampyyrit oli seivästetty, poltettu ja haudattu

uudelleen, vampyyrikuume puhkesi taas kylässä kuuden vuoden kuluttua. Ihmiset alkoivat taas sairastua ja kalveta ja heiketä kuin verenvähyyden seurauksena.

He kuolivat äkkinäisesti kuten Arnoldinkin uhrin.

8. Kyläläiset tiesivät nyt, miten vaarasta päästiin ja Belgradista tuli uusia tutkijoita. He tutkivat jokaisen epäilyttävän haudan ja löysivät monta vampyyriruumista. Joukossa oli lapsia, jopa pieniä vauvoja. Kaikki olivat täynnä tuoretta verta,

joten ne käsiteltiin tavanomaiseen tapaan. Tuhka heitettiin jokeen. Ihmiset epäilivät uusien vampyyrien ilmaantuneen, koska kyläläiset olivat syöneet eläimiä, joiden kimppuun Arnold aikoinaan oli hyökännyt.

Aavevampyyrit

Tavallisimmin vampyyrin henkiinherättäjä oli paholainen tai vampyyriksi muuttuneen ihmisen henki, joka ei voinut levätä rauhassa kuolleena. Joskus vampyyri oli vain henki tai aave, joka ei tarvinnut ruumista verta saalistaessaan. Tällaisia vampyyreita esiintyi useimmin siellä, missä ihmiset palvoivat ja pelkäsivät kuolleiden esi-isensä henkiä.

Noitien ja taikureiden uskottiin lähettävän sielunsa varastamaan verta ja tekemään pahaan jo ennen kuolemaa. Heidän ruumiinsa vaipuivat syvään transsiin ja he palasivat tajuihinsa vasta sielun palattua.

▲ Muinaisen Assyrian ”ekimmut” olivat säännösten mukaan hautaamatta jääneiden ihmisten haamuja. Ne tulivat hyvin nälkäisiksi ja janoisiksi, ja koska niille ei ollut uhrattu, ne imivät elävien verta. Niiden ilmestyminen tiesi varmaa kuolemaa.

▲ Nämä noidot ovat meksikolaisia ”civateteoita”, lapsivuoteeseen kuolleiden naisten haamuja. Niiden sanottiin ryöstävän ja syövän kostoksi pikkulapsia. Noitien uskottiin kokoontuvan tienristeyksissä, joihin ihmiset jättivät niille uhreja pelastaakseen lapsensa.

▲ Australian alkuausukkaat pitivät verta elämän lähteenä ja juottivat sitä sairaille. He uhrasivat verta myös kuolleille sukulaisilleen ja silpoivat itseään suriessaan. Jos verta ei annettu vapaaehtoisesti, vihastunut aave varasti sitä.

Afrikkalainen elefantin henki

Myös monet afrikkalaiset heimot uhrasivat verta kuolleitten esi-isiansä hengille. Jotkut henget näyttivät tyytyvän eläinten vereen, mutta ellei niitä kunnioitettu veriuhreilla, ne palasivat kylvämään kuolemaa ja sairautta elävien sukulaistensa keskuuteen.

Haamut olivat sitä vaarallisempia ja epämiellyttävämpiä, mitä enemmän aikaa oli kulu-

nut kuolemasta, ja oli tärkeää ettei niitä loukattu. Joskus henki palasi julmana, ihmisiä syövä eläimenä.

Kuvassa on norsunhahmoinen henki, jonka sanotaan kummittelevan Fan-kansan keskuudessa Keski-Afrikassa. Aaveiden sanottiin joskus aiheuttavan kuoleman syömällä uhrin maksan tai sydämen.

Itäisiä vampyyreita

Kiinassa kerrotaan monia samanlaisia vampyyritarinoita kuin Euroopassakin. Joidenkin vampyyreiden sanottiin olevan paholaisia, joidenkin alkuperäisen hengen herättämiä, niistä käytettiin nimitystä P'o. Niiden uskottiin jäävän maan päälle kuoleman jälkeen, jolloin ne muuttuivat vampyyreiksi.

► Jos ruumis ei mädäntynyt, sen uskottiin muuttuneen vampyyriksi. Mutta paholaisella saattoi olla valta herättää henkiin myös pelkkä kallo tai luuranko. Kiinalaiset vampyyrit oppivat usein lentämään ja joskus ne söivät ruumiita.

▼ Japanilaiset vampyyrit, kuten kuvan kaksihäntäinen kissa, ottivat joskus kaamean eläinhahmon. Ne naamioituivat jopa niin että muuntautuivat tappamansa ihmisen näköisiksi haudattuaan ensin ruumiin.

KULTTIKLASSIKON ODOTETTU PALUU!

Tämä ennakkoluulottoman tutkijan käsikirja paljastaa oikeat ja väärät noidat, kertoo kauheista vertaimevistä vampyyreista ja siitä miksi niihin on uskottu, testaa yliluonnollisia kykyjä ja tarjoaa yli 70 kummitusjuttua. Pikemmin kuin noidaksi tämä kirja opettaa sinut noitatutkijaksi. Kokeitten avulla voit testata tietojasi ja yliluonnollisia taitojasi, voit jopa kokeilla noitatemppuja: valokuvata "kummituksia".

Kuumeisesti odotettu uusintapainos 1980-luvun lapsia ja herkkiä aikuisia kauhistuttaneesta kulttiklassikosta. Juuri sellaisena kuin et sitä uskaltanut lukea!

N15
ISBN 978-952-04-0282-2
www.tammi.fi

